

Sygn. akt III K 120/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. , w III -cim Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący SSO Jacek Gasiński

Protokolant starszy sekretarz sądowy Jolanta Kurdasińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opocznie Rafała Matusiaka

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017 r.

sprawy :

T. S.

syna J. i A. z domu S.

urodzonego (...) w miejscowości D.

oskarżonego o to, że :

w okresie od dnia 28 kwietnia 2011 r. do dnia 27 maja 2011 r. w O., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze S. M. (1) doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem przy zawarciu kredytu inwestycyjnego (...) w kwocie 2 700 000 zł, w ten sposób, że w celu uzyskania dla siebie kredytu inwestycyjnego (...) w (...) z/s w W. Oddział w O., przedłożył zawierający nieprawdziwe oświadczenie o wysokości wydatkowanych środków własnych w wysokości 500 000 zł wnioszek o udzielenie w/w kredytu wraz z poświadczającym nieprawdę dokumentem w postaci dowodu zapłaty (...) z dnia 28 kwietnia 2011 r. podpisanym przez S. M. (1) prowadzącego (...) S. M. (1) z/s w O. przy ul. (...), potwierdzającym dokonanie przez niego wpłaty kwoty 500 000 zł jako zaliczki na rzecz „(...)” za należącą do w/w firmy Stację Paliw w O. przy ul. (...), której to wpłaty w rzeczywistości w ogóle nie dokonał, wprowadzając tym samym w błąd pracowników (...) SA co do udokumentowania wkładu własnego kredytobiorcy, która to okoliczność miała istotne znaczenie dla uzyskania kredytu w kwocie 2 700 000 zł stanowiącego mienie znacznej wartości, czym działano na szkodę (...) SA,

tj. o czym z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

o r z e k a

1. w miejsce zarzucanego czynu, oskarżonego T. S. uznaje za winnego tego że, w dniu 28 kwietnia 2011 r. w O., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze S. M. (1) w celu uzyskania kredytu inwestycyjnego od (...) Bank (...) SA z siedzibą w W., Oddział 1 w O. w kwocie 2.700.000 zł. na zakup Stacji Paliw należącej do S. M. (1) prowadzącego P. (...) w O., poświadczyl własnym podpisem nieprawdę w dokumencie (...) z dnia 28 kwietnia 2011 roku co do okoliczności mającej istotne znaczenie dla uzyskania kredytu – tj., że wpłacił S. M. (1) zaliczkę w kwocie 500.000 zł. na zakup Stacji Paliw, choć wiedział, że w rzeczywistości wpłata ta nie miała miejsca a następnie w dniu 27 maja 2011 r. w celu uzyskania ww. kredytu przedłożył ten dokument wraz z wnioskiem o przyznaniu kredytu w wyżej wskazanym banku, wobec czego kredyt został mu udzielony, tj. uznaje oskarżonego T. S. za winnego przestępstwa z art. 271§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 297§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 1(jednego) roku pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69§1 i §2 kk, art. 70§1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres próby 2 (dwóch) lat,
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. S. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,
4. zwalnia oskarżonego od opłaty i pozostałych kosztów sądowych, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

IIIK 120/16

UZASADNIENIE

S. i A. małżonkowie M. byli właścicielami Stacji Paliw położonej w G., prowadzonej pod nazwą (...). W 2010 roku postanowili sprzedać tę stację. Chęć zakupu wyraził T. S. – prowadzący inną stację benzynową, położoną w D.. W efekcie rozmów dotyczących warunków sprzedaży stacji mężczyźni ustalili, że T. S. dokona nabycia tej stacji, przy czym częściowo zapłaci za nią pieniędzmi uzyskanymi z kredytu. W związku z powyższym T. S. zaczął ubiegać się o kredyt w (...) w O., gdzie miał prowadzony swój rachunek bankowy. Jednym z warunków uzyskania kredytu było udokumentowanie zaangażowania środków własnych w wysokości co najmniej 20% wartości netto inwestycji.

Aby spełnić powyższy wymóg E. C. (1) – wówczas pracownica T. S. – wypisała datowany na 28 kwietnia 2011 r. dokument (...) stwierdzający, że jako prowadzący (...) w O. przyjął kwotę 500.000 zł. tytułem zaliczki na zakup wyżej wskazanej Stacji Paliw od T. S.. Dokument ten podpisali S. M. (1) i T. S.. W istocie T. S. nie przekazał tych pieniędzy S. M. (1), obiecując, że zrobi to za kilka dni. Ponieważ zwlekał z zapłatą, S. M. (1) przygotował 15 maja 2011 r. pisemne oświadczenie, w którym T. S. zobowiązał się do wpłaty na rzecz S. M. (1) zaliczki w kwocie 500 tys. złotych najpóźniej w terminie do dnia 24 czerwca 2011 r. Do dnia dzisiejszego do zapłaty tych pieniędzy nie doszło.

dowód: zeznania świadków A. S. k. 205, S. M. k. 206-207, 182-183 (wyjaśnienia ze sprawy III K 72/16), A. M. k. 207-208, E. C. k. 208, kopie dokumentów „Kp nr 1” – k. 55 i (...) – k. 54).

W dniu 27 maja 2011 roku T. S. złożył w (...) w O. wniosek o udzielenie mu kredytu w kwocie 2.700.000zł. W informacji o źródłach finansowania inwestycji podał „środki własne” w kwocie 680 tys. złotych, „w tym już wydatkowane” w kwocie 500 tys. złotych. Jako potwierdzenie powyższej okoliczności załączył poświadczający nieprawdę dokument KP z 28 kwietnia 2011 roku.

dowód: kopie dokumentacji bankowej, w tym wniosek k. 80-83, załączony dokument Kp – k. 99, zeznania A. S. k. 205.

W dniu 24 sierpnia 2011 roku T. S. otrzymał z (...) S.A. z siedzibą w W., Oddział 1 w O. kredyt w kwocie 2.700.000 zł. z przeznaczeniem na zakup powyższej Stacji Paliw oraz pierwsze wyposażenie w środki obrotowe ze środków pochodzących z linii (...). Kredytobiorca został zobowiązany do spłaty całości zadłużenia w terminie do 1 sierpnia 2021 roku. Wierzytelność banku została zabezpieczona poręczeniem udzielonym przez E. C. (1) oraz hipoteką ustanowioną na nieruchomości zabudowanej Stacją Paliw w G., będącej przedmiotem transakcji pomiędzy T. S. i S. M. (1).

Pierwsza transza kredytu w kwocie 2.000.000 zł. została przelana na konto S. M. (1) w dniu 2 listopada 2011 roku. Stanowiła zapłatę za Stacją Paliw stosownie do treści aktów notarialnych z dnia 1 i 28 września 2011 roku dotyczących jej sprzedaży na rzecz T. S..

Druga transza kredytu w kwocie 700.000 zł. została przelana w dniu 9 listopada 2011 roku na konto T. S. tytułem uruchomienia kredytu zgodnie z dyspozycją wypłaty.

dowód: umowa kredytu inwestycyjnego (...) wraz z aneksem k.59-68, dyspozycje wypłat k.69-72, decyzja kredytowa k.74-79, akt notarialn k.86-98, potwierdzenia przelewów k.84-85).

T. S. spłacał powyższy kredyt zgodnie z harmonogramem od 1 stycznia 2012 roku w ratach miesięcznych kapitałowo – odsetkowych w wysokości około 40.000 zł. Pierwsze opóźnienia w spłacie, nie przekraczające 30 dni pojawiły się od 1 maja 2013 roku, a zaprzestał spłacania kredytu od 1 lipca 2013 roku.

W dniu 19 grudnia 2013 roku T. S. zawarł z bankiem ugodę zakładającą spłatę kredytu zgodnie z nowym harmonogramem - od 1 stycznia 2014 roku w ratach miesięcznych odsetkowych w wysokości około 12.000 zł. Dokonywał spłat z opóźnieniami do października 2014 roku, kiedy to zgodnie z ugodą rata miała wzrosnąć o część kapitałową do 24.000 zł. Wtedy zawarto aneks do ugody i pomniejszono ponownie raty do około 12.000 zł. z zaliczeniem dokonywanych wpłat w pierwszej kolejności na kapitał. Raty były spłacane z opóźnieniami, a za listopad i grudzień 2015 r. - kiedy już wzrosły zgodnie z harmonogramem do około 21.000 zł. zostały spłacone w niewielkiej części. T. S. od stycznia 2016 roku zaprzestał spłacania kredytu co doprowadziło do wypowiedzenia warunków spłaty i postawienia wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności.

dowód: informacja banku k. 177.

Sąd ustalił także, iż T. S. uzyskał niezależnie od powyżej opisanego kredytu, w tym samym czasie i w tym samym banku także kredytu obrotowy odnawialny (nie objęty zarzutem aktu oskarżenia), w ramach którego kwota 575.000 zł. została przelana na konto S. M. (1) w dniu 2 listopada 2011 roku w związku z koniecznością zapłaty podatku VAT 23% wynikającej ze sprzedaży stacji, zaś kwota 202.400 zł. została przelana w dniu 7 listopada 2011 roku na konto T. S.. Ten kredyt także nie został spłacony, wpłaty były dokonywane nieregularnie do grudnia 2015 r.

dowód: decyzja kredytowa k.110-113, umowa (...), potwierdzenia przelewów k. 101-102 informacja z banku k. 188.

Sąd ustalił także, iż S. M. (1), który odpowiadał w odrębnym postępowaniu, mając postawiony zarzut analogiczny jak T. S. (działanie wspólnie i porozumieniu z T. S.) został ostatecznie prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 271 § 1 kk i 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk polegające na tym, że w okresie od 28 kwietnia 2011 roku do 27 maja 2011 roku w O., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, (której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania) w celu uzyskania dla tej osoby kredytu inwestycyjnego od (...) Bank (...) SA z siedzibą w W., Oddział 1 w O. w kwocie 2.700.000 zł. na zakup Stacji Paliw należącej do S. M. (1) prowadzącego (...) w O., poświadczył własnym podpisem nieprawdę w dokumencie KP Nr(...) z dnia 28 kwietnia 2011 roku co do okoliczności mającej istotne znaczenie dla uzyskania kredytu – tj., że otrzymał od wyżej wymienionej osoby zaliczkę w kwocie 500.000 zł. na zakup Stacji Paliw, choć wiedział, że w rzeczywistości wpłata ta nie miała miejsca oraz przedłożył ten dokument w wyżej wskazanym banku, wobec czego kredyt został udzielony tej osobie. Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 2 lutego 2017 r. w sprawie (...) za ww. przestępstwo wymierzył mu karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku oraz karę grzywny w ilości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, każda po 10 (dziesięć) złotych, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Wyrokiem z dnia 16 maja 2017 r. wydanym w sprawie (...) Sąd Apelacyjny w Ł. ww. wyrok Sądu Okręgowego w P. utrzymał w mocy.

dowód: odpisy wyroków z uzasadnieniem k. 189- 195 i 196-198.

T. S. nie był dotychczas karany. Z zawodu jest ekonomistą, jest rozwiedziony, ma (...) dzieci. Obecnie jest bezrobotny, nie posiada żadnego majątku i żadnych dochodów. Do września 2017 r. pobierał zasiłek chorobowy w kwocie ok. 600 złotych. Jest leczony z powodu choroby wieńcowej, jest po zawale serca, z przewlekłą niewydolnością serca i nadciśnieniem tętniczym.

dowód: oświadczenia oskarżonego k. 203, 160-164, opinia lekarska k. 144-147.

T. S. nie przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa.

Wyjaśnił, że dał S. M. (1) 500 tys. złotych, które zawiózł mu gotówką, w reklamówce, na do domu na ul. (...). Nie pamięta kiedy to było, nikogo nie było przy przekazaniu pieniędzy.

Wyjaśnił następnie, iż kredyt zaciągnięty na zakup przedmiotowej stacji paliw spłacał regularnie przez ok. półtora roku w kwotach po ok. 60 tysięcy złotych. Potem musiał zrobić remont stacji i „przeinwestował”, w efekcie musiał wejść w spółkę. Został oszukany przez współnika i w praktyce „wyrzucony” ze stacji i dlatego nie spłacił kredytu.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd stwierdził, iż wyjaśnieniom oskarżonego można dać wiarę jedynie w tej części, iż nie miał on zamiaru wyłudzenia kredytu z banku (...).

W ocenie Sądu zebrane dowody wyraźnie natomiast wskazują, że w dokumencie KP z 28 kwietnia 2011 roku doszło do potwierdzenia nieprawdy, ponieważ S. M. (1) nie otrzymał w rzeczywistości zaliczki w kwocie 500.000 zł. od T. S. na zakup Stacji Paliw ani w dacie wystawienia tego dokumentu ani w czasie, gdy został on złożony wraz z wnioskiem kredytowym jako potwierdzenie wniesienia wkładu własnego.

W tym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom S. M. (1) i A. M. (2), które znajdują dodatkowe potwierdzenie w zeznaniach E. C. (1) a także choćby w dokumencie z dnia 15 maja 2011 r. zatytułowanym (...) (k.54), którego treść w istocie przesądza, że w czasie gdy sporządzono przedmiotowy dokument KP pieniądze w istocie nie zostały zapłacone.

Należy także pamiętać, iż S. M. (1) przyznał się do potwierdzenia nieprawdy w tym dokumencie KP także składając wyjaśnienia jako oskarżony o to przestępstwo, nie miał zatem powodu, by fałszywie się obciążać narażając na poniesienie odpowiedzialności karnej – co też w istocie miało miejsce, został bowiem przecież skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w P. w sprawie (...).

Powyższa ocena powoduje, iż Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tej części, zwłaszcza iż opowieść o zanoszeniu w reklamówce kwoty 500 tys. złotych w gotówce jako rozliczenie transakcji kupna tego rodzaju nieruchomości sama w sobie brzmi niewiarygodnie.

Sąd stwierdza przy tym, iż okoliczność, czy ta zaliczka została kiedykolwiek rozliczona między stronami umowy nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, nie wpływa bowiem na kwestię zasadniczą, czyli prawdziwość (a raczej jej brak) dokumentu KP wystawionego 28 kwietnia 2011 r. Można jedynie dla porządku zaznaczyć, iż wskazane wyżej „Oświadczenie” z 15 maja 2011, w którym datę rozliczenia zaliczki określono na 24 czerwca 2011 r., dowodzi, że również składając przedmiotowy dokument KP w banku jako załącznik do wniosku kredytowego, oskarżony miał świadomość, iż zaliczki tej nie zapłacił także do dnia składania tych dokumentów w banku.

Sąd uznał za wiarygodne w pełni zeznania pracownika banku (...), ponieważ potwierdzają okoliczności zawarte w nie budzących żadnych wątpliwości dokumentach bankowych załączonych do akt sprawy.

Mając na uwadze powyższe dowody Sąd uznał, że niewątpliwie oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu ze S. M. (1) poświadczył nieprawdę w dokumencie KP co do zapłaty zaliczki na zakup stacji.

Bezspornym także jest, że dokument ten następnie przedłożył w banku jako załącznik do wniosku kredytowego a w samym wniosku poświadczył nieprawdę co wpłacenia tej zaliczki jako „wkładu własnego”.

Jednocześnie jednak zdaniem Sądu brak jest wystarczających dowodów do uznania, że T. S. działając czy to wspólnie i w porozumieniu ze S. M. (1) (jak to ujęto w zarzucie), czy też samodzielnie, wyłudził powyższy kredyt działając na szkodę (...).

Przepis art. 286§1 kk określa odpowiedzialność za oszustwo, którym jest motywowane celem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsięwziętej czynności. Dla przyjęcia popełnienia przestępstwa oszustwa konieczne jest wykazanie na podstawie dowodów, że sprawca obejmował swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem zarówno wprowadzenie w błąd (wyzyskanie błędu, itd.), działanie w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej, jak i to, że **w momencie działania mającego na celu uzyskanie kredytu** obejmował swym bezpośrednim i kierunkowym zamiarem okoliczność, iż osoba rozporządzająca mieniem czyni to z niekorzyścią dla kredytodawcy (por. m. in. wyrok SN z dnia 6 listopada 2003 r., II KK 9/03). Oznacza to, że brak możliwości ustalenia istnienia z góry powziętego zamiaru niespłacenia kredytu oznacza zarazem brak możliwości kwalifikacji czynu z przepisu art. 286§1 kk. Do przypisania oszustwa konieczne jest bowiem ustalenie, że sprawca występując o udzielenie pożyczki, kredytu lub innego płatnego świadczenia, już w tym czasie działał z zamiarem jego niezwrócenia lub niespłacenia. Zachowaniu sprawcy, któremu towarzyszy jedynie cel związany z uzyskaniem kredytu, dla realizacji którego przedłożono poświadczające nieprawdę dokumenty, można co najwyżej oceniać w kontekście art. 297 kk.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, iż wprowadzając w momencie ubiegania się o kredyt, został przedłożony przez oskarżonego w banku dokument poświadczający nieprawdę, ale brak jest podstaw do uznania, że T. S. w czasie zawierania umowy kredytowej z działał z zamiarem niespłacenia zaciągniętego kredytu.

Za takim stanowiskiem przemawia przede wszystkim okoliczność, iż T. S. spłacał systematycznie raty kredytu przez ok. półtora roku, w tym do 1 maja 2013 rok terminowo w wysokości około 40.000 zł. miesięcznie, a po tej dacie przez kilka miesięcy z niewielkimi opóźnieniami. Następnie dwukrotnie zawierał z bankiem ugody na mocy których spłacał dalej zaciągnięty kredyt, tyle że w niższych ratach i sytuacji tak trwała praktycznie do stycznia 2016 r., kiedy to oskarżony zaprzestał spłacanie kredytu i został on przez bank wypowiedziany.

Nadto oskarżony miał przecież świadomość, że na Stacji Paliw stanowiącej przedmiot sprzedaży została ustanowiona hipoteka zabezpieczająca spłatę kredytu, zatem bank może mu ją w praktyce odebrać, gdy kredyt nie będzie spłacany, nie ulega zaś wątpliwości, iż oskarżony, prowadzący już wcześniej inną stację paliw i uzyskujący z tego tytułu całkiem pokaźne dochody, miał zamiar działalność swoją rozszerzyć. Oskarżony nie dostał przecież z banku pieniędzy, bo te przelane zostały generalnie na rachunek S. M. (1) (poza częścią na zapłatę podatku VAT), a jedynie stał się dzięki uzyskaniu tego kredytu właścicielem nieruchomości, na której ustanowiono wszak hipotekę na rzecz banku.

Te okoliczności, zdaniem Sądu, nie pozwalają na przyjęcie, że T. S. działał z zamiarem wyłudzenia kredytu, tak więc jego zachowanie należy oceniać wyłącznie w kategoriach czynu wyczerpującego dyspozycję art. 271§1 kk, art. 297§ 1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Przepis art. 271§1 kk reguluje odpowiedzialność karną osoby, która będąc uprawniona do wystawienia dokumentu, poświadczając w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony był w tym przypadku osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu potwierdzającego wpłatę zaliczki i potwierdził w nim nieprawdę, bowiem zaliczka ta nie została uiszczona. Równie niewątpliwie jest, że okoliczność ta miała znaczenie prawne, bowiem udokumentowanie „wkładu własnego” było jednym z warunków uzyskania kredytu.

Przepis art. 297§1 kk kryminalizuje działanie sprawcy polegające na przedłożeniu dokumentu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania określonego świadczenia, m in. kredytu. Wskazany dokument lub oświadczenie składane jest przed wskazaną w ustawie instytucją publiczną lub prywatną, w tym w banku. Dokonanie przestępstwa następuje w chwili, gdy sprawca przedłoży fałszywe lub stwierdzające nieprawdę dokumenty, bądź nierzetelne oświadczenie, niezależnie od tego, czy skutkowały one uzyskaniem wskazanego świadczenia. Uznać zatem należy, iż także przesłanki tego przepisu T. S. swoim działaniem wyczerpał, złożył bowiem w celu uzyskania kredytu dokument poświadczający nieprawdę.

W konsekwencji Sąd przyjął kumulatywną kwalifikację przestępstwa z obu ww. przepisów kodeksu karnego, żaden z nich bowiem samodzielnie w pełni nie odzwierciedla całej kryminalnej złożoności zachowania się oskarżonego.

Dla porządku należy jeszcze zaznaczyć, iż Sąd uznał, że T. S. popełnił przypisany mu czyn w warunkach współsprawstwa z S. M. (1). Okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują, że T. S. powiedział S. M. (1), że do uzyskania kredytu z banku potrzebny jest mu dokument potwierdzający wpłatę zaliczki na zakup Stacji Paliw. Mężczyźni

wspólnie uzgodnili, że taki dokument KP zostanie wystawiony. S. M. (1) jako (osoba uprawniona) prowadzący (...) w O., poświadczyl własnym podpisem nieprawdę w dokumencie KP odnośnie tego, że otrzymał od T. S. zaliczkę w kwocie 500.000 zł. na zakup stacji, choć w rzeczywistości jej nie otrzymał. W tym zakresie ustalenia Sądu w pełni pokrywają się z ustaleniami będącymi podstawą ww. wyroków Sądu Okręgowego w P. i Sądu Apelacyjnego w Ł. dotyczącymi przestępstwa popełnionego przez S. M. (1).

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd przyjął za jej podstawę, zgodnie z art. 11 §3 kk, art. 297 § 1 kk. Wprawdzie oba przepisy zawierają sankcję w tej samej wysokości, wydaje się jednak, iż „działaniem wiodącym” było to, które naruszyło przepis art. 297 § 1kk, taki był bowiem cel uprzedniego poświadczenia nieprawdy w dokumencie.

Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jako znaczny. Oskarżony swoim zachowaniem naruszył dobra chronione prawem, jakimi są wiarygodność dokumentów oraz uczciwy i rzetelny obrót gospodarczy. Po jego stronie nie wystąpiły żadne czynniki zdolne wyłączyć lub ograniczyć winę.

Wymierzając karę pozbawienia wolności Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego fakt dotychczasowej niekaralności. Na niekorzyść Sąd przyjął fakt działania w warunkach współsprawstwa oraz to, iż jednym zachowaniem wyczerpał dyspozycję dwóch przepisów ustawy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd uznał przy tym, iż dotychczasowy sposób życia oskarżonego wskazuje, że cele kary zostaną osiągnięte w warunkach wolności kontrolowanej i oskarżony, pomimo niewykonania kary pozbawienia wolności, nie wkroczy ponownie na drogę przestępstwa. Z tego względu Sąd zawiesił wykonanie tej kary na okres próby 2 lat.

Zaznaczyć także należy, iż Sąd odstąpił od orzeczenia wobec oskarżonego wnioskowej przez oskarżyciela kary grzywny (której orzeczenie było fakultatywne), bowiem obecnie oskarżony nie uzyskuje żadnych dochodów, w praktyce nie ma majątku a jedynie bardzo wysokie zobowiązania, zaś jego stan zdrowia w istocie uniemożliwiałby ewentualne wykonanie tej kary w sposób zastępczy określony w art. 45 kkw, tj. w formie pracy społecznie użytecznej.

W ocenie Sądu wymierzona kara jest współmierna do stopnia winy oskarżonego, wagi czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości, uwzględnia także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W odniesieniu do wniosku o naprawienie szkody złożonego na piśmie przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Sąd stwierdził, iż nie może on zostać uwzględniony.

Przestępstwa określone w art. 297§1 kk i art. 271§1 kk są przestępstwami formalnymi (bezskutkowymi) i ich popełnienie nie rodzi takich konsekwencji w zakresie obowiązku naprawienia szkody, jak popełnienie przestępstwa przeciwko mieniu takiego jak np. z art. 286 kk.

Na marginesie więc już tylko wypada podnieść, iż wątpliwe jest, czy w tym przypadku szkoda występuje a jeśli tak, to w jakiej wysokości. Nie ulega wprawdzie wątpliwości, iż kredyt nie został w całości spłacony, jednak bank cały czas dysponuje zabezpieczeniem w postaci hipoteki dotyczącej działającego „przedsiębiorstwa” i może egzekwować swoje pozostałe należności.

Sąd zasądził także na rzecz obrońcy zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, zaś mając na uwadze opisaną wyżej obecną sytuację finansową oskarżonego zwolnił go od opłaty i pozostałych kosztów sądowych.